

KAPITOLA 10

O upřímnosti

Medvěd chrápal tak, že nebylo slyšet ani sbor cvrčků pod oknem. Výjimečně to myšce nevadilo. Ležela a nemohla usnout... nemohla přestat myslet na svůj rodný les. A taky věděla, že ráno už bude všechno jinak. Od zítřejšího rána totiž začnou stavět svůj nový domov – hned vedle mývalí rodiny.

To už nikdy neuvidím svůj rodný les. Naše jezírko... a nikdy už neochutnám naše lesní jahody. A co všechna zvířátka v lese? A moji Věrní? Určitě si budou myslet, že jsem někde zahynula. No jo, ale je to tu tak krásné. A mají nás tu rádi. Jenže doma nás mají taky rádi, přemýšlela myška.

Měla jsem jim to říct hned, že chci domů. Neměla jsem to nechat zajít tak daleko. Vždyť to byl jen výlet – nebylo v plánu tu zůstat. Ale co teď? Medvěd je nadšený z toho, že tu budeme žít...

Koukala z okna na velký měsíc a přemýšlela, jak se vrátit zpátky do svého rodného lesa.

Co když se na mě budou zlobit? Co když toho budu litovat? Co když je to špatné rozhodnutí, přemýšlela a její mysl se stále zmítala mezi strachem z toho, že opustí medvěda, a touhou po domově.

Myška byla smutná a zároveň zmatená.

Počkat. Myška se zarazila. Vzpomněla si totiž na sovu, která jí darovala kouzelné pírkó, aby jí pomohlo správně se rozhodnout, až si nebude vědět rady.